

Toroczkay András

Egri csillagok

Ha meghallom a nevét,
egy tepsi zserbót érzek a számban.
A legfinomabb tepsi zserbót a földön.
Dermedt csokoládémáz a tetején,
kertünkől dió és anya baracklekvárja.
Harminc év alatt nem ettem annyi zserbót,
és olyat, mint azon a hétvégén, miközben roham-
tempóban, nagymamáék szobájában,
egy ágyon fetrengve elolvastam.
Még mindig megvan, széteső lapjain
a megalvadt vércseppek, a lapozás nyomai,
mintha csokoládéfoltok lennének.
Vagy fordítva.
Vonalas telefonunknak 321 636
volt a száma, erre emlékszem,
és arra, hogy ezen hívott minket
valaki egy délután, apát kérte.
Nincs itthon, csak üzenetet hagyhat, mondtam,
de nem figyeltem, mi volt az üzenet,
vagy nem értettem, olyan ízesen beszélt,
rossz volt a vétel, vagy
jobb dolgom is volt éppenséggel,
mint üzeneteket fogadni, adni át.
Például a szerepjátékozás, számítógépezés.
Este, mikor apának említettem: Mekksey
kereste, nem értette. Kicsoda?
Nem ismert ilyen nevű embert.
És mit akart?, kérdezte gyanakodva,
hogy ebből még baj lesz.
Ezt viszont, mondtam mosolyogva,
sajnos elfelejtettem felírni. Később kiderült,
nem Mekksey, hanem valami hasonló nevű
ember kereste.
(Vagy még csak nem is hasonlított a nevük?
Kit lehetne megkérdezni?)
Mikor találkoztak az utcán, én is ott voltam apával.

Jött a férfi, mint komor tekintetű várvédő,
sisakrostélyán pirosan csillogó vérrel.
A komor tekintet stimmel.
Fekete nem a lova volt, a biciklije volt fekete.
Nem volt sisakrostély. Buszsofőr volt a téészben.
Mennyi mindenre nem figyeltem még,
mennyi mindent egyáltalán nem,
vagy nem elég pontosan adok át egyre
kevesebb embernek egyre többmindenből.
Előbb bonyodalom lett ebből,
aztán vicces anekdota.
Végül semmi.

Van mihez kötni

34

Ezen a helyen gyűltünk össze,
ahogy azóta sem. Utána sokáig nem tudtam
beazonosítani. Sokszor csak lógnak
a levegőben ezek a fővárosi helyek,
vidékiéknél nincs mihez kötnöm őket.
Például már az a bolt sem tudom, hol van,
ahova feljártunk mindig márkás farmert venni,
mert bátyámnak volt ízlése és akarata, már
gyerekként is szerette a márkás cuccokat, azokban
lófrálni a kisváros utcáin, hogy ne szorongjon annyira.
Ha ő nincs, nem lett volna soha
Levi's, meg Wrangler nadrágom.
Én lusta lettem volna
utánajárni, hol árulnak ilyet.
Emlékszem, a farmereket aztán,
ha kiszakadt a térdük, levágtuk,
rövidnadrágnak is jók voltak.
Addig hordtuk őket, amíg le nem foszlottak rólunk.

És az a hely,
az a lakás sem tudom, hogy hol lehet most.
ahol azt a házibulit tartották, ahol a konyhában
nekem támadtak a fiatal filmes barátok
(végül nem lett belőlük filmes, megöregedtek, és
mint kiderült, már akkor sem voltak a barátaim),
hogy miért vállaltam el, hogy egy hetilapban
pont én írok filmekről. Csak arra emlékszem,
ahogy állok egyedül, nyolc-tíz tekintet kereszttüzeiben,
az arcokra nem, de összekötötte őket a gyűlölet,
és arra gondoltam, hát igen, én sem értem,
honnan veszem a bátorságot,
az ember csak addig magabiztos, amíg semmit nem tud.
Neked nem is fontosak a filmek!, hajtogatták,
és mikor azt kérdeztem, ezt honnan veszik,
azt felelték: nem mondtad soha, hogy fontosak!
Azt sem mondtam, hogy nem fontosak, mondtam...
Egyáltalán: mit tudom én, mi fontos, és mi nem az!

Nem tudom, hol van az a lakás sem,
csak hogy valahol Pesten, nem Budán, de lehet, tévedek,
ahol utoljára láttam azt a lányt, a barátnőmet,
aki szakított velem, és azóta boldog a barátommal.
Azóta én is boldog vagyok. De lehet, tévedek.
Folyamatosan próbálom kötni a helyeket
valahova, ezért is örülök, ha egy-egy
meglepetésszerűen újra fel-felbukkan,
mint ez a kocsmá is, a hangulatos kerthelyiség,
a fehér kavicsokon ezek a színes székek,
az öreg platánfa és a pincérek, eddig csak lebegtek
a fejemben, egy külön bolygón. A többi bolygóval
egyetemben. Az egyikben csak egy lakás,
a másikon csak egy bolt van, mint *A kis hercegb*en.

És most ezen az estén örülök. Ezen az estén,
amikor az egyik barátom elmesélte,
hogyan az a lány, és a képét is megmutatja,
akinek valami megmagyarázhatatlan szomorúság,
életundor árad a másfelől szép szeméből,
akivel a barátom együtt aludt és egy teljes éjszaka
próbálta lebeszélni az öngyilkosságról,
az a lány, aki végül
megígérte,
hogyan minden oké lesz,
hiszen ott a kutyája is,
mi is volt a neve,
Felhő?,
Zápor?,
végül csak felakasztotta magát,
és a kutyája egy álló napig
ugatta a lengedező holttestet,
a főbérője találta meg,
a rokonok a barátomra támadtak,
a barátnője féltékenykedett, stb. stb... (Azóta
szakítottak.)
Örülök, mert most már végre meglesz örökre,
tudni fogom, hol keressék.

Itt voltam egyszer régen.
Itt már egyszer jártam. Igen.